

Raili Mikkanen • Sirkku Linnea

Prättäkitti

ja muita hurjia noitia

Minerva

Raili Mikkanen • Sirkku Linnea

Prättäkitti

ja muita hurjia noitia

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Taiteen edistämiskeskus on tukenut tämän kirjan kuvitustyötä.

© Raili Mikkanen, Sirkku Linnea ja Minerva Kustannus, 2023

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

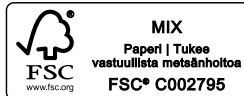
Teksti: Raili Mikkanen

Kuvitus: Sirkku Linnea

Graafinen ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-816-2

Painettu EU:ssa

SISÄLLYS

Käärmeen ruokkijat	5
Susipoika.....	17
Noitakeinoja kirkossa.....	29
Sopimus Paholaisen kanssa	39
Valpuri Kyni, jota kaikki pelkäsivät	52
Varastetut rahat	63
Noitasapattiin lentäminen	72
Pitämyspuu.....	81
Loppusanat.....	88
Tärkeimmät lähteet.....	89

Käärmeen ruokkijat

— **E**n usko. Olet keksinyt koko jutun, ei kukaan ole niin hullu...
— Shh! Hiljaa! Vai haluatko todistaa, että sinä olet oikeassa, kun puhut niin kovaa, etteivät ne tule ollenkaan paikalle, Valtteri suhahti, vilkaisi vihaisesti ja tönäisi Kaapoa kipeästi kylkeen.

Kaapo oli kiljaisemaisillaan mutta ehti ajoissa paiskata käden suunsa eteen. Valtteri oli oikeassa. Nyt hiljaa, vaikka sammakko loikkaisi nenälle.

Pojat olivat piiloutuneet odottamaan pensaan taakse rikkaan Hirvelän talon peltojen lähistöllä. Edessä kohosi suuria kiviröykkiöitä. Pellot olivat suurimpia koko pitäjässä, niin olivat myös röykkiöt, joihin pellon raivaajat olivat vierittäneen ja kantaneet isotkin kivet. Heikko tuuli liikutteli rukiin lähes kypsää tähkiä. Varret olivat taipuneet kaarelle jyvien painosta. Lähipäivinä ne oli saatava kerätyksi aumoihin kuivumaan ja sitten niistä puitaviksi riihen lämmössä. Näiltä pelloilta riittäisi syötävää myyntiin asti.

Riihen vieressä näkyi monta vanhaa aumaa, joita oli jäänyt siihen jo useana vuonna. Se vasta rikkauden merkki olikin. Jos viljaa tuli niin paljon, ettei osaa edes käytetty, talon asiat olivat muiden mielestä liiankin hyvin.

Talo tosiaan oli seudun rikkain. Kylillä epäiltiin, että emäntä ja isäntä olivat turvautuneet noitakeinoihin, ei tämmöistä

muuten voitu selittää. Joku saattoi sanoa leikillään emännän ja isännän rakastavan niin paljon hiiriä ja rottia, että takasivat niillekin pulleat mahat. Toiset taas väittivät senkin kuuluvan heidän noitakeinoihinsa.

Poikien nenän edessä oli nyt varmasti yksi, ehkä vahvin heidän noitakeinoistaan. Kiviröykkiöt kuhisivat monenlaisia käärmeitä, joita talonväen kerrottiin ruokkivan lähes päivittäin. Nyt niitä ei näkynyt, vaikka Valtteri oli väittänyt nähneensä omin silmin, että niin tosiaan tapahtui. Kaapo epäili ja oli siksi heti myöntynyt, kun Valtteri oli ehdottanut vakoilemista.

Kaapo oli kiljaista, kun Valtteri tönäisi ja osoitti sormellaan kivikasaa. Sen kolosta kiemurteli näkyviin paksu kyy, ja toisen mokoman pää ilmestyi viereisestä kolosta. Pian kivikasa kuhisi kytä mustasta vaaleanruskeaan. Myös tarhakäärmeiden valkoisia poskilaikkuja erottui ja muutama pienempi käärme, joita Kaapo ei tuntenut.

Samassa raskaat saappaat tallasivat kuuluvasti maata. Pojat näkivät tukevan Hirvelän isännän lähestyvän vierellään lähes yhtä tukeva emäntänsä. Heistä näki, etteivät he olleet joutuneet kärsimään nälkää ainakaan vuosikymmeniin. Kummallakin oli kantamuksia käsissään. Emännällä oli hinkki, josta hän kaatoi maitoa ison kiven päälle. Maito ei lähtenyt valumaan, joten kiven täytyi olla kuppikivi. Niissä oli sopivia koloja, joihin uhrilahjansa saattoi kaataa tai laskea.

Isäntä kaivoi pienestä ämpäristä ehkä lihan tai kalan paloja, sillä ne haivivat Valtterin ja Kaapon nenään asti. Isäntä alkoi asetella myös niitä uhrikoloihin. Sen jälkeen he astuivat pari askelta taakse ja puoliksi lauloivat, puoliksi hymisivät suureen ääneen:

*Tule kärmes avuksemme
ystäväinen tueksemme.
Anna paistaa aurinkoisen
lempeän sateen ropista.*

Ymmmm, ymmmm, ymmmm.

*Ota vastaan antimemme
kiitos kaikesta hyvästä.
Ymmmmmm.*

Jännittäviä tarinoita suomalaisista noidista

Olivatko noidat yleensä vanhoja naisia luutineen ja kissoineen? Siihen ja moneen muuhunkin noita-asiaan löydät yllättäviäkin vastauksia tästä kirjasta.

Prättäkitti ja Valpuri Kyni olivat kaikkien tuntemia tai ainakin tietämiä noitia, joiden puoleen saatettiin kääntyä avun tarpeessa, mutta joita oli myös täysi syy pelätä. Kirja kertoo kahdeksan tositarinaa noitina pidetyistä ihmisistä.

Kunkin tarinan lopussa selvitetään noitien taustoja ja sitä, mistä syytökset noituudesta kumpusivat ja mitä siitä seurasi.

Tarinoita siivittää Sirkku Linnean eloisa kuvitus.

Raili Mikkonen on Heinolassa asuva useasti palkittu kirjailija, joka on kirjoittanut yli 80 teosta. Hän on saanut teoksistaan Finlandia Junior -palkinnon, Suomen Tietokirjailijat ry:n Tietopöllö-palkinnon sekä Anni Swan - ja Suomen Kirjailijaliiton Tirlittan-palkinnon.

Sirkku Linnea Korpilahdelta kotoisin oleva kuvittaja. Hän on tehnyt kuvituksia useisiin lastenkirjoihin, mm. *Tonttu Toljanteri* -kirjoihin. Sirkku Linnea on myös koonnut ja kuvittanut *Olipa kerran... Rakastetuimmat satuklassikot* -kirjan.

Raili Mikkonen ja Sirkku Linnea ovat aiemmin tehneet yhdessä teokset *Suomen lasten majakkakirja*, *Suomen lasten saariseikkailu*, *Suomen lasten kummituskirja* sekä *Vihreäsilmäinen lohikäärme*.

ISBN 978-952-375-816-2

9 789523 758162

L81.2
Ikäsuositus 7+

Kansi: Sirkku Linnea ja Taittopalvelu Yliveto Oy
www.minervakustannus.fi

minerva

